

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/437/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6612206579
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 09. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Priehoda
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2013:6612206579.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Priehodu, sudcov JUDr. Márie Podhorovej a Mgr. Emy Novodomcovej v právnej veci žalobcu Slovenská republika - Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny, IČO: 37 949 616, F. Lehára 18, 984 01 Lučenec proti žalovanému W.. W. R., nar. XX. XX. XXXX, bytom A. XXXX, XXX XX T. zastupovanému JUDr. Milanom Franekom, advokátom, Komenského 17, 984 01 Lučenec, v konaní o zaplatenie 42,94 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu do veci samej a žalovaného do výroku o náhrade trov konania proti rozsudku Okresného súdu v Lučenci zo dňa 10. 10. 2012 č.k. 14C 57/2012-49 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok okresného súdu.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu žalobcu o zaplatenie 42,94 Eur s prísl. zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Rozhodol tak s odôvodnením, že nebolo preukázané, že by na strane žalovaného vzniklo bezdôvodné obohatenie, preto žalobe žalobcu nebolo možné vyhovieť.

Proti rozsudku okresného súdu do veci samej podal odvolanie žalobca. Žiadal rozhodnutie okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prípadne tento zmeniť a žalovaného zaviazat' k zaplateniu pohľadávky vo výške 42,94 Eur s prísl. V dôvodoch odvolania poukazoval žalobca na to, že súd prvého stupňa nedostatočne preskúmal predmetný návrh, neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonal dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a vec nesprávne právne posúdil. V tejto súvislosti poukazoval na to, že súd nekonal vo veci, ktorá bola podstatou žalobného návrhu t.j. zaplatenie sumy vymoženej žalovaným v exekučnom konaní č. EX 233/2006 a riešil spornosť výšky odmeny súdneho exekútora medzi žalovaným a jeho ustanoveným náhradníkom súdnym exekútorom JUDr. Miroslavom Šupom. V tejto súvislosti poukazoval na to, že v danom konaní je nespochybniteľný fakt, že žalovaný vymohol v exekučnom konaní č. Ex 233/2006 od povinného sumu vo výške 66,38 Eur. Žalovanému nič nebránilo, aby poukázal čiastočné plnenie, alebo celú vymoženú sumu v prospech žalobcu. Žalovaný však nepoukázal na účet oprávneného v exekučnom konaní č. EX 233/2006 od vymoženia sumy vo výške 66,38 Eur od povinného žiadne plnenie, čím podľa žalobcu konal v rozpore s Exekučným poriadkom. Podľa názoru žalobcu, žalovaný si mal s vymoženej sumy ponechať odmenu nie s vymáhanej ale z vymoženej sumy, čiže si mal ponechať len sumu 22,91 Eur a nie sumu 66,38 Eur, ktorú nespochybniteľne vymohol. Rozdiel vo výške 42,94 Eur si súdny exekútor neoprávnené ponechal, hoci túto sumu mal poskytnúť žalobcovi ako čiastočné plnenie. Nesprávnym postupom v rozpore s exekučným poriadkom sa takto žalovaný na úkor žalobcu obohatil. Okrem toho žalobca poukazoval na to, že procesný postup prvostupňového súdu nebol adekvátny, keď si nevyžiadal

vo veci ani stanovisko Slovenskej komory exekútorov, ktorá by mohla podať kompetentné stanovisko a ani ustanoveného náhradníka JUDr. Miroslava Šupu, pretože žalobca nie je kompetentný posudzovať, alebo spochybňovať správnosť výpočtu odmeny exekútora a následne výšku plnenia, ktoré mu malo byť poskytnuté z vymoženej sumy. Ak náhradník súdneho exekútora nezodpovedá za škodu spôsobenú súdnym exekútorom, ktorému výkon funkcie zanikol mohol sa žalobca domáhať svojho nároku len proti žalovanému, ktorému výkon funkcie exekútora zanikol. Žiadal preto rozhodnúť v zmysle podaného odvolania.

Žalovaný v podanom odvolaní proti rozsudku okresného súdu žiadal zmeniť rozhodnutie okresného súdu vo výroku o trovách konania. Bol toho názoru, že okresný súd neprávne postupoval podľa ust. § 150 ods. 2 O.s.p. Má za to, že nie je na mieste, aby on sám musel znášať trovy konania, ktoré mu vznikli v dôsledku konania štátneho orgánu, ktorý zjavne konal neodborne a spôsobil tým škodu. Žalobca mal samostatne vedieť posúdiť právny stav veci a mieru úspešnosti podanej žaloby. Ak vo veci nebol úspešný, potom žalovanému ako úspešnému účastníkovi v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. patrí náhrada trov konania, ktorú si v konaní aj uplatnil. Žiadal preto rozhodnúť v zmysle podaného odvolania.

Žalovaný v podanom vyjadrení na odvolanie žalobcu žiadal rozsudok okresného súdu potvrdiť ako správny. Zastával názor, že aj keby si na odmene za exekučnú činnosť ponechal viac ako by mu patrilo, môže si žalobca uplatňovať náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. ako škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, za ktorú zodpovedá štát. Tvrdil, že zanechal finančné prostriedky na uspokojenie práv oprávnených z exekučných konaní. Namietal, že nebol vykonaný audit účtovníctva, takže je predčasné hovoriť o nesprávnom postupe žalovaného ako súdneho exekútora.

Krajský súd preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a tento v zmysle ust. § 219 ods. 1,2 O.s.p. potvrdil.

V zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný. Je tiež viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvého stupňa s výnimkami ustanovenými v ods. 2 až 7 § 213 O.s.p.

Z obsahu spisu vyplýva, že súd dal účastníkom poučenie podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. o tom, že všetky dôkazy a skutočnosti musia predložiť, alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada. Po tomto poučení zo strany súdu účastníci konania prehlásili, že nemajú žiadne návrhy na doplnenie dokazovania. Krajský súd tak vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvého stupňa, pretože pre procesný postup podľa ust. § 213 ods. 2 až 5 O.s.p. na opakovanie dôkazov, alebo doplnenie dokazovania neboli zistené dôvody. Preto krajský súd bol viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvého stupňa.

V zmysle ust. § 219 ods. 1,2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Preskúmaním obsahu spisu na základe podaného odvolania dospel krajský súd k záveru, že v danej veci okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s § 132 O.s.p. a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil podľa ust. § 157 ods. 2 O.s.p. S dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa sa krajský súd stotožňuje a v podrobnostiach na tieto dôvody odkazuje.

Žalobca sa podanou žalobou proti žalovanému domáhal zaplatenia sumy 42,94 Eur s prísl. Vyplatenia uvedenej sumy sa žalobca domáhal z dôvodu, že W.. W. R., ako odvolaný súdny exekútor ku dňu svojho odvolania vymohol v exekučnom konaní č.k. EX 233/2006 od povinného sumu vo výške 66,38 Eur. Z uvedenej sumy, ale žalobcovi nepoukázal žiadne finančné prostriedky. Podľa názoru žalobcu mal odvolaný súdny exekútor W.. W. R. zosúladiť svoju odmenu s § 16 ods. 2 vyhl. Ministerstva spravodlivosti

č. 288/1995 Z.z. a vypočítať ju tak, že základom na určenie tejto odmeny má byť výška vymoženej pohľadávky pre oprávneného ku dňu odvolania a nemal si súdny exekútor ponechať odmenu vo výške určenej z vymáhanej sumy. Z vymoženej sumy 66,38 Eur si mal súdny exekútor W. R. ponechať len sumu 23,44 Eur a sumu 42,94 Eur mal poukázať žalobcovi ako oprávnenému. Keďže sa tak nestalo došlo na jeho strane k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcu.

K tomuto odvolací súd poznamenáva, že exekútor v exekučnom konaní vykonáva úlohy štátneho orgánu, ktorému je zverený výkon verejnej moci v rozsahu ustanoveného Exekučným poriadkom a subsiliárne Občianskym súdnym poriadkom. Právny vzťah súdneho exekútora a účastníka exekučného konania sa nemôže považovať za súkromno-právny vzťah.

Vzhľadom na povahu vzťahu vznikajúceho medzi oprávneným ako účastníkom exekučného konania a súdnym exekútorom vykonávajúcim exekučnú činnosť, nemôže dôjsť na strane súdneho exekútora k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 O.z. tým, že súdny exekútor si za výkon exekučnej činnosti ponechá odmenu, výška ktorej presahuje sumu zodpovedajúcu právnomu predpisu.

Ak teda okresný súd dospel k záveru, že na strane žalovaného nevzniklo bezdôvodné obohatenie, považuje tento právny záver súdu prvého stupňa aj krajský súd za správny.

Podľa ust. § 33 ods. 1 zák. č. 233/1990 Zb. Exekučný poriadok súdny exekútor zodpovedá za škodu, ktorú spôsobí pri výkone činnosti podľa exekučného poriadku. Ustanovenie § 33 ods. 1 Exekučného poriadku odkazuje na zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Podľa § 4 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov Ministerstvo spravodlivosti SR vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci, koná v mene štátu, ak škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu. Postup podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov spolu s predbežným prerokovaním nároku bude na mieste tam, kde vznikla škoda pri výkone exekučnej činnosti podľa § 29 až 192 Exekučného poriadku. Ak by teda konaním súdneho exekútora vznikla žalobcovi škoda, mal by tento právo túto uplatňovať podľa zák. č. 514/2003 Z.z. a to len v prípade, že táto škoda by žalobcovi vznikla v spojení s exekučnou činnosťou súdneho exekútora. Takto však žaloba zo strany žalobcu postavená nebola.

Pri výkone inej činnosti podľa § 193 a nasl. Exekučného poriadku sa uplatňuje zodpovednosť za škodu podľa ust. § 33 Exekučného poriadku. V prípade uplatnenia nároku na náhradu škody podľa § 33 Exekučného poriadku pasívne legitimovaným subjektom by bol priamo súdny exekútor. Ako však vyplýva z obsahu spisu, tak žalobca sa domáhal proti žalovanému zaplattenia sumy 42,94 Eur z dôvodu, že súdny exekútor v súvislosti s výkonom exekučnej činnosti si ponechal neoprávnene vyššiu odmenu, ako mu podľa platného právneho predpisu mala patriť. V danom prípade by tak nešlo o nárok, ktorý by mal spadať pod zodpovednosť podľa ust. § 33 Exekučného poriadku.

Žalobca ako odvolateľ v podanom odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie veci okresným súdom. V podanom odvolaní však neuvádza nič, čím by toto právne posúdenie spochybnil. V ničom nereaguje na dôvody okresného súdu. Neuvádza, v čom má spočívať nesprávne právne posúdenie veci tak, ako ho vykonal súd prvého stupňa. Krajský súd tak zo strany žalobcu nemal podložené také právne argumenty, na základe ktorých by mohol ináč hodnotiť právne posúdenie veci okresným súdom. Preto na túto námietku žalobcu v podanom odvolaní nebolo možné prihliadnuť.

Okrem toho v podanom odvolaní žalobca poukázal na to, že okresný súd nevykonal dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcej skutočnosti. V tejto súvislosti poukazoval na to, že si nevyžiadal vo veci stanovisko Slovenskej komory exekútorov, ktorá by mohla podať kompetentné stanovisko a ani ustanoveného náhradníka JUDr. Miroslava Šupu k správnosti výpočtu odmeny exekútora a následne k výške plnenia, ktoré mu malo byť poskytnuté z vymoženej sumy. V tejto súvislosti treba poukázať na to, že okresný

súd dal účastníkom poučenie podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. Po tomto poučení účastníci konania prehlásili, že nemajú žiadne návrhy na doplnenie dokazovania. Vzhľadom na uvedené v odvolacom konaní navrhovateľom uplatňovaný dôkaz stanovisko Slovenskej komory exekútorov, ktorá mohla podať komplexnú správu a stanovisko náhradníka súdneho exekútora JUDr. Miroslava Šupu nemohlo byť odvolacím dôvodom, keďže nešlo o prípad uvedený v ust. § 205a ods. 1 písm. a/,b/,d/ O.s.p.

Odvolanie žalobcu nepovažoval krajský súd za dôvodné a preto rozhodnutie okresného súdu v zmysle ust. § 219 ods. 1,2 O.s.p. potvrdil.

Za správne považoval krajský súd rozhodnutie súdu prvého stupňa o trovách konania. V tejto časti sa krajský súd stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa a na tieto odkazuje.

V odvolacom konaní žalobca úspech nemal. Žalovaný mal v odvolacom konaní úspech. Vzhľadom na ust. § 142 ods. 1 O.s.p. by žalovanému ako úspešnému účastníkovi konania patrila náhrada trov odvolacieho konania. Krajský súd však náhradu trov odvolacieho konania žalovanému nepriznal. Pri náhrade trov konania vychádzal krajský súd z ust. § 150 ods. 1 O.s.p. podľa ktorého ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom, alebo sčasti priznať.

Účelom ust. § 150 ods. 1 O.s.p. je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolučného práva. Toto ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol celú rozmanitosť života, dotvára sa právo sudcovským výkladom v medziach stanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než vyplynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania.

V sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadu úspechu v konaní (§ 142 ods. 1 O.s.p.). Aplikácia ust. § 150 O.s.p. pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom, alebo sčasti neprizná. Musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach na strane účastníkov konania. V danej dôvody hodné osobitného zreteľa videl krajský súd v okolnostiach danej veci, keď aj samotný žalovaný poukazoval na to, že ak by si aj na trovách exekúcie ponechal viac ako mu podľa právneho predpisu patrilo, tak náhradu si žalobca môže žiadať podľa zákona 514/2003 Z.z., alebo priamo náhradný exekútor od žalovaného. Pripustil teda aj sám, že otázka správnosti trov exekúcie nebola doriešená, čo mohlo vzbudiť u žalobcu pochybnosti v otázke ich správneho uplatnenia vo vzťahu k žalobcovi. Na základe uvedených okolností preto krajský súd náhradu trov odvolacieho konania žalovanému nepriznal.

Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.